Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

11. december 2025*

»Appel – økonomisk og monetær politik – bankunion – forordning (EU) nr. 806/2014 – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – artikel 7 – opgavefordeling inden for den fælles afviklingsmekanisme – artikel 18 – afviklingsprocedure – betingelser – Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning – Afviklingsinstansens kompetence«

I sag C-602/22 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 16. september 2022,

ABLV Bank AS, under likvidation, Riga (Letland), ved Rechtsanwalt O. Behrends,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) først ved H. Ehlers, L. Forestier, J. Rius Riu og K.-Ph. Wojcik, som befuldmægtigede, bistået af advocaat D. Arts samt avocates N. De Backer og F. Miotto, dernæst ved H. Ehlers, L. Forestier og J. Rius Riu, som befuldmægtigede, bistået af advocaat D. Arts samt avocates N. De Backer og F. Miotto,

sagsøgt i første instans,

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved A. Lefterov, G. Marafioti og R. Ugena Torrejón, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, T. von Danwitz, afdelingsformændene C. Lycourgos, I. Jarukaitis, M.L. Arastey Sahún, I. Ziemele, O. Spineanu Matei, M. Condinanzi og F. Schalin samt dommerne N. Piçarra, A. Kumin, D. Gratsias, Z. Csehi, B. Smulders og N. Fenger (refererende dommer),

* Processprog: engelsk.

generaladvokat: A. Biondi,

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. januar 2025,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 13. maj 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin appel har ABLV Bank AS, under likvidation, nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 6. juli 2022, ABLV Bank mod Afviklingsinstansen (T-280/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:429), hvorved Retten frifandt Afviklingsinstansen i det søgsmål, som ABLV Bank AS havde anlagt med påstand om annullation af afgørelse SRB/EES/2018/09 og SRB/EES/2018/10 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) den 23. februar 2018 om ikke at vedtage en afviklingsordning for henholdsvis kreditinstituttet ABLV Bank AS og kreditinstituttet ABLV Bank Luxembourg SA (herefter »de omtvistede afgørelser«).

Retsforskrifter

Direktiv 2014/59/EU

2 Artikel 82, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190) foreskriver:

»En beslutning om, hvorvidt der skal træffes afviklingshandlinger over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indeholde følgende oplysninger:

a) begrundelsen for afgørelsen, herunder en bestemmelse af, hvorvidt instituttet opfylder eller ikke opfylder betingelserne for afvikling

b) den foranstaltning, afviklingsmyndigheden agter at iværksætte, herunder i givet fald afgørelsen om at anmode om likvidation, udpegelse af en administrator eller eventuelle andre foranstaltninger i overensstemmelse med almindelig insolvensbehandling eller i henhold til artikel 37, stk. 9, i overensstemmelse med national ret.«

Forordning (EU) nr. 806/2014

3 2., 10.-12., 24., 26., 31., 33., 58. og 122. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) har følgende ordlyd:

»(2) Forskelle mellem de forskellige medlemsstaters nationale afviklingsregler og den dertil hørende administrative praksis samt manglen på en fælles beslutningsproces vedrørende afvikling i bankunionen bidrager til [manglende tillid til andre nationale banksystemer samt til medlemsstaternes evne til at understøtte banker] og til ustabile markeder, idet de ikke tilsikrer sikkerhed og forudsigelighed med hensyn til de mulige resultater af, at en bank bliver nødlidende.

[...]

(10) For at tage hånd om disse problemer har det været nødvendigt at forstærke integrationen af afviklingsregelsættene for kreditinstitutter og investeringsselskaber (»institutter«) med henblik på at styrke [Den Europæiske Union], genskabe finansiel stabilitet og lægge fundamentet for økonomisk genopretning. Direktiv [2014/59] er et betydeligt fremskridt hen imod en harmonisering af reglerne om afvikling af banker i hele Unionen og fastsætter, at bankafviklingsmyndighederne skal samarbejde, når de tager sig af nødlidende grænseoverskridende banker. Imidlertid fastsætter nævnte direktiv minimumsregler for harmonisering og medfører ikke en centralisering af beslutningsprocessen i forbindelse med afvikling. Nævnte direktiv foreskriver i det væsentlige fælles afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser, som de enkelte medlemsstaters nationale myndigheder råder over, men giver de nationale myndigheder en skønsmargen med hensyn til anvendelsen af værktøjerne og brugen af nationale finansieringsordninger til støtte for afviklingsprocedurer. [...]

(11) For medlemsstater som led i den fælles afviklingsmekanisme (»SRM«) tillægges [Afviklingsinstansen], der oprettes i henhold til denne forordning [...], og de nationale afviklingsmyndigheder en centraliseret afviklingsbeføjelse. Denne oprettelse er en integreret del af harmoniseringsprocessen vedrørende afvikling, som er styret af direktiv [2014/59] og den række ensartede bestemmelser om afvikling, der er fastlagt i denne forordning. Den ensartede anvendelse af afviklingsordningen i de deltagende medlemsstater forbedres, idet den overdrages til en central myndighed såsom SRM. [...]

[...]

(12) For at fuldføre det indre marked for finansielle tjenester er det af afgørende betydning, at man sikrer effektive, ensartede afviklingsafgørelser vedrørende nødlidende banker i Unionen. Inden for det indre marked kan nødlidende banker i en medlemsstat påvirke stabiliteten af de finansielle markeder i Unionen som helhed. Det er ikke kun de medlemsstater, hvor bankerne opererer, men også samtlige medlemsstater under ét, der har en interesse i at sikre effektive og ensartede afviklingsregler og lige vilkår for finansiering af afvikling i alle medlemsstater med henblik på at sikre lige konkurrencevilkår og forbedre det indre markeds funktion. Banksystemerne på det indre marked er i høj grad indbyrdes forbundne, bankkoncerner er internationale, og bankerne

har en stor andel af udenlandske aktiver. Uden en fælles afviklingsmekanisme ville bankkriser i medlemsstater, der deltager i [den fælles tilsynsmekanisme (SSM)], have mere negative systemiske virkninger også i ikkedeltagende medlemsstater. Indførelsen af SRM vil sikre en neutral tilgang til behandlingen af nødlidende banker og derfor øge stabiliteten af bankerne i de deltagende medlemsstater og forebygge, at kriser har afsmittende virkninger i ikkedeltagende medlemsstater, hvilket således vil være til gavn for det indre markeds funktion som helhed. [...]

[...]

(24) Eftersom det kun er EU-institutionerne, der må fastlægge Unionens afviklingspolitik, og der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning, er det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af [Rådet for Den Europæiske Union] og [Europa-Kommissionen], som er de institutioner, der kan udøve gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med artikel 291 [...] TEUF. Vurderingen af de skønsmæssige aspekter af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen bør foretages af Kommissionen. I betragtning af den betydelige indvirkning afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet, er det vigtigt, at Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til at træffe visse afgørelser i forbindelse med afviklingen. Det bør således være op til Rådet efter forslag fra Kommissionen at udøve effektiv kontrol med Afviklingsinstansens vurdering af, at der er tale om almene hensyn, samt at vurdere væsentlige ændringer af det beløb, der skal anvendes fra [Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden)] i forbindelse med en konkret afviklingsforanstaltning. Endvidere bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, der specificerer yderligere kriterier eller omstændigheder, som Afviklingsinstansen skal tage hensyn til ved udøvelsen af dens forskellige beføjelser. En sådan overdragelse af afviklingsopgaver bør på ingen måde hæmme den måde, hvorpå det indre marked for finansielle tjenesteydelser fungerer. [Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)] bør derfor bevare sin rolle og alle sine eksisterende beføjelser og opgaver: den bør udvikle og bidrage til en ensartet anvendelse af den EU-lovgivning, som finder anvendelse på alle medlemsstater, og øge konvergensen mellem afviklingspraksisser i hele Unionen.

[...]

(26) Som tilsynsmyndighed inden for SSM bør [Den Europæiske Centralbank (ECB)] og Afviklingsinstansen kunne vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og om det ikke med rimelighed ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Hvis den mener, at alle kriterier for udløsning af afvikling er opfyldt, bør Afviklingsinstansen vedtage afviklingsordningen. Proceduren for vedtagelse af afviklingsordningen, som omfatter både Kommissionen og Rådet, styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol […] respekteres. Derfor fastsætter denne forordning, at den afviklingsordning, som Afviklingsinstansen har vedtaget, kun træder i kraft, såfremt der inden for en frist på 24 timer efter vedtagelsen i Afviklingsmekanismen ikke er nogen indsigelser fra Rådets eller Kommissionens side, eller såfremt afviklingsordningen godkendes af Kommissionen. Det grundlag, på hvilket Rådet kan gøre indsigelse efter

forslag fra Kommissionen mod Afviklingsinstansens afviklingsordning, bør udelukkende være begrænset til almene hensyn og til væsentlige ændringer fra Kommissionens side af det beløb, som Afviklingsinstansen foreslår at anvende fra Afviklingsfonden.

[...]

[...]

(31) For at sikre en hurtig og effektiv beslutningsproces for afviklinger bør Afviklingsinstansen være et særligt EU-agentur med en særlig struktur, som svarer til dens særlige opgaver, og som ikke følger samme skabelon som de øvrige EU-agenturer. Afviklingsinstansens sammensætning bør sikre, at der tages behørigt hensyn til alle relevante interesser i forbindelse med afviklingsprocedurer. [...]

[...]

(33) Afviklingsinstansen bør på sit eksekutivmøde forberede alle afgørelser om afviklingsprocedurer og i videst muligt omfang vedtage disse afgørelser. [...]

[...]

(58) Håndtering af en nødlidende enhed som led i almindelig insolvensbehandling kan bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af væsentlige ydelser og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I så fald kan anvendelsen af afviklingsværktøjer begrundes med almene hensyn. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelsen af grundlæggende finansielle ydelser, opretholde det finansielle systems stabilitet, reducere moralsk hasard ved at sørge for, at man i mindst muligt omfang sætter sin lid til finansiel støtte fra det offentlige til nødlidende enheder, samt at beskytte indskydere.

[...]

(122) Målene for denne forordning, nemlig indførelse af et effektivt fælles europæisk regelsæt for afvikling af enheder og sikkerhed for konsekvent anvendelse af afviklingsreglerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 [TEU]. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.«

4 Artikel 7 i forordning nr. 806/2014 med overskriften »Opgavefordeling inden for SRM« bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Afviklingsinstansen har ansvaret for, at SRM fungerer effektivt og konsekvent.

2. Med forbehold af bestemmelserne som omhandlet i artikel 31, stk. 1, er Afviklingsinstansen ansvarlig for udarbejdelse af afviklingsplaner og vedtagelse af alle afgørelser vedrørende afvikling for:

a) de enheder, der er omhandlet i artikel 2, og som ikke tilhører en koncern, og for koncerner:

i) der betragtes som væsentlige, jf. artikel 6, stk. 4, i [Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63)], eller
ii) over for hvilke ECB i henhold til [artikel 6, stk. 5, litra b),] i forordning [...] nr. 1024/2013 har besluttet at udøve alle de relevante beføjelser direkte, samt

b) andre grænseoverskridende koncerner.«

5 Artikel 14, stk. 1 og 2, i forordning nr. 806/2014 bestemmer:

»1. Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, når det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, tager de inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder hensyn til de afviklingsmål, afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser, som de finder bedst opfylder de afviklingsmål, der er relevante i betragtning af sagens omstændigheder.

2. De i stk. 1 omhandlede afviklingsmål er:

a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner

b) at undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, navnlig ved at forebygge afsmittende virkninger, herunder for markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen

c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

d) at beskytte indskydere omfattet af [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149)] og investorer omfattet af [Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT 1997, L 84, s. 22)]

e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

[...]«

6 Denne forordnings artikel 15, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen samt, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, træffer de alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingsforanstaltningen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper [...]«

7 Nævnte forordnings artikel 18 med overskriften »Afviklingsprocedure« foreskriver:

»1. Afviklingsinstansen vedtager en afviklingsordning, jf. stk. 6, for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, men kun når den på sit eksekutivmøde efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til fjerde afsnit eller på eget initiativ vurderer, at følgende betingelser er opfyldt:

a) enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor, herunder en institutsikringsordnings foranstaltninger, eller tilsyn, herunder tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 21, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende

c) en afviklingsforanstaltning er nødvendig i almenhedens interesse, jf. stk. 5.

ECB vurderer betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra a), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

Hvis ECB vurderer, at betingelserne i første afsnit, litra a), er opfyldt for et institut eller en koncern som omhandlet i første afsnit, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen, eller hvor det er relevant de nationale afviklingsmyndigheder, vurderer på et eksekutivmøde betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra b), i tæt samarbejde med ECB. ECB kan endvidere give Afviklingsinstansen eller de berørte nationale afviklingsmyndigheder meddelelse om, at den betragter betingelsen i nævnte litra som værende opfyldt.

[...]

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

[...]

c) enheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder

[...]

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 14, og en håndtering af enheden som led i almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. Hvis betingelserne som fastsat i stk. 1 er opfyldt, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning. Afviklingsordningen skal:

a) bringe enheden under afvikling

b) fastslå, hvilke afviklingsværktøjer der skal anvendes på det institut, som er under afvikling, jf. artikel 22, stk. 2, navnlig en eventuel udelukkelse fra anvendelse af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5 og 14

c) fastslå anvendelsen af Afviklingsfonden til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 76 og i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse truffet i henhold til artikel 19.

7. Umiddelbart efter vedtagelsen af afviklingsordningen fremsender Afviklingsinstansen denne til Kommissionen.

Kommissionen skal, inden for 24 timer efter Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, enten godkende eller gøre indsigelse mod ordningen hvad angår de skønsmæssige aspekter i de tilfælde, der ikke er dækket af nærværende stykkes tredje afsnit.

Kommissionen kan inden for de første 12 timer, efter at Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, foreslå Rådet at:

a) gøre indsigelse mod afviklingsordningen med den begrundelse, at den af Afviklingsinstansen vedtagne ordning ikke opfylder kriteriet om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c)

b) godkende eller gøre indsigelse mod en væsentlig ændring af størrelsen af det beløb fra Afviklingsfonden, som indgår i Afviklingsinstansens afviklingsordning.

Med henblik på tredje afsnit træffer Rådet afgørelse med simpelt flertal.

Afviklingsordningen træder kun i kraft, hvis hverken Rådet eller Kommissionen gør indsigelse inden 24 efter Afviklingsinstansens fremsendelse af ordningen.

Rådet eller Kommissionen angiver, alt efter omstændighederne, begrundelser for udøvelsen af deres indsigelsesret.

Hvis Rådet inden for 24 timer, efter at Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, har godkendt Kommissionens forslag om ændring af ordningen af de grunde, der er omhandlet i tredje afsnit, litra b), eller hvis Kommissionen har gjort indsigelse i overensstemmelse med andet afsnit, ændrer Afviklingsinstansen inden for otte timer afviklingsordningen i overensstemmelse med de anførte grunde.

[...]

8. Hvis Rådet modsætter sig, at et institut bringes under afvikling med den begrundelse, at kriterierne om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c), ikke er opfyldt, vil den pågældende enhed blive opløst på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.

9. Afviklingsinstansen påser, at de relevante nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige afviklingsforanstaltninger til at gennemføre afviklingsordningen. Afviklingsordningen sendes til de relevante nationale afviklingsmyndigheder og skal indeholde en instruks til disse myndigheder om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at gennemføre Afviklingsinstansens afgørelse i overensstemmelse med artikel 29 ved at udøve afviklingsbeføjelser. Hvis der foreligger statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden, handler Afviklingsinstansen i overensstemmelse med en afgørelse om den pågældende støtte truffet af Kommissionen.

10. Kommissionen har beføjelse til fra Afviklingsinstansen at indhente alle oplysninger, som den finder relevante for udførelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning. Afviklingsinstansen har i overensstemmelse med kapitel 5 i dette afsnit beføjelse til fra alle personer at indhente de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan forberede og træffe afgørelse om en afviklingsforanstaltning, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne.«

8 Samme forordnings artikel 22 med overskriften »Almindelige principper for afviklingsværktøjer« bestemmer i stk. 2:

»De afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 6, litra b), er følgende:

a) virksomhedssalgsværktøjet

b) broinstitutværktøjet

c) værktøjet til adskillelse af aktiver

d) bail-in-værktøjet.«

9 Artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 har følgende ordlyd:

»De nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre afgørelser som omhandlet i denne forordning, navnlig ved at udøve kontrol med enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, hvis betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, ved at træffe de nødvendige foranstaltninger i henhold til artikel 35 eller artikel 72 i direktiv [2014/59] og ved at påse, at sikkerhedsforanstaltningerne i det nævnte direktiv [2014/59] overholdes. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører alle afgørelser, som Afviklingsinstansen retter til dem.«

10 Denne forordnings artikel 43, stk. 3, foreskriver:

»Kommissionen og ECB udpeger hver en repræsentant med ret til at deltage i eksekutivmøderne og plenarmøderne som permanent observatør.

Repræsentanterne for Kommissionen og ECB har ret til at deltage i drøftelser og få indsigt i alle dokumenter.«

Sagens baggrund

11 Sagens baggrund er beskrevet i den appellerede doms præmis 2-20. Den kan for så vidt angår denne appel sammenfattes som følger.

12 ABLV Bank er et kreditinstitut, der er etableret i Letland, og som er moderselskab i ABLV-koncernen. ABLV Bank Luxembourg er et kreditinstitut, der er etableret i Luxembourg, som udgør et af datterselskaberne i ABLV-koncernen, og som ABLV Bank er eneaktionær i.

13 ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg blev hver især anset for at være en »signifikant enhed« og var derfor underlagt ECB's tilsyn inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme, der blev indført ved forordning nr. 1024/2013.

14 Den 13. februar 2018 tilkendegav United States Department of the Treasury (finansministeriet i Amerikas Forenede Stater) gennem Financial Crimes Enforcement Network (De Forenede Staters netværk til bekæmpelse af økonomisk kriminalitet, herefter »FinCEN«), at den havde til hensigt at træffe særlige foranstaltninger med henblik på at udpege ABLV Bank som en enhed, der udgjorde en væsentlig risiko for hvidvaskning af penge (herefter »FinCEN's udkast til foranstaltning«). Efter denne meddelelse kunne ABLV Bank ikke længere foretage betalinger i amerikanske dollars (USD).

15 Den 18. februar 2018 gav ECB Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland) (herefter »finans- og kapitalmarkedskommissionen«) instruks om at suspendere betaling af ABLV Banks finansielle forpligtelser. ECB opfordrede ligeledes Commission de surveillance du secteur financier (Luxembourg) (tilsynsudvalget for finanssektoren, Luxembourg, herefter »tilsynsudvalget for finanssektoren«) til at træffe tilsvarende foranstaltninger over for ABLV Bank Luxembourg. Et moratorium for ABLV Bank trådte i kraft den 19. februar 2018, og ABLV Bank Luxembourg blev indrømmet betalingshenstand.

16 Den 22. februar 2018 meddelte ECB Afviklingsinstansen et udkast til vurderingen af, hvorvidt ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg var nødlidende eller forventeligt nødlidende, med henblik på at høre Afviklingsinstansen desangående.

17 Den 23. februar 2018 fandt ECB, at ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg var nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, og fremsendte sine vurderinger til Afviklingsinstansen.

18 Samme dag vedtog Afviklingsinstansen afgørelse SRB/EES/2018/09, hvorved den traf afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning for ABLV Bank (herefter »afgørelsen vedrørende ABLV Bank«), og afgørelse SRB/EES/2018/10, hvorved den traf afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning for ABLV Bank Luxembourg (herefter »afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg«). I disse afgørelser tilsluttede Afviklingsinstansen sig ECB's vurdering af, at ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg var nødlidende eller forventeligt nødlidende, og fandt, at der ikke var nogen rimelig udsigt til, at andre foranstaltninger ville forhindre, at de blev nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Afviklingsinstansen fandt imidlertid, at henset til ABLV Banks og ABLV Bank Luxembourgs særlige kendetegn var en afviklingsforanstaltning for dem ikke nødvendig i almenhedens interesse som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 1, litra c),

og artikel 18, stk. 5. De nævnte afgørelser blev meddelt deres respektive adressater, dvs. CMFC (den lettiske finans- og kapitalmarkedskommission) og CSSF (den luxembourgske tilsynsmyndighed for finanssektoren).

19 Afgørelsen vedrørende ABLV Bank bestemte i artikel 1, at »[ABLV Bank] ikke vil blive underlagt en afviklingsprocedure«. Denne afgørelses artikel 2 præciserede, at den var »rettet til [CMFC] i dennes egenskab af national afviklingsmyndighed som omhandlet i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 806/2014«, og at »[CMFC] vil gennemføre [den nævnte afgørelse] i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 og sikre sig, at enhver foranstaltning, der træffes, er i overensstemmelse hermed som omhandlet i de anførte overvejelser«.

20 Artikel 1 og 2 i afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg havde et tilsvarende indhold.

21 Den 24. februar 2018 offentliggjorde Afviklingsinstansen en pressemeddelelse vedrørende de omtvistede afgørelser. I denne pressemeddelelse blev det præciseret, at »[Afviklingsinstansen] efter [ECB's] beslutning om at erklære [ABLV Bank] og dens datterselskab [ABLV Bank Luxembourg] nødlidende eller forventeligt nødlidende, traf afgørelse om, at det ikke [var] nødvendigt at vedtage en afviklingsordning, da der ikke [var] nogen offentlig interesse i disse banker[; f]ølgelig [ville] bankerne blive likvideret i henhold til henholdsvis lettisk og luxembourgsk ret«.

22 Den 26. februar 2018 indledte aktionærerne i ABLV Bank en sag, med henblik på at ABLV Bank kunne få mulighed for selv at afslutte sin insolvensbehandling, og indgav en ansøgning om godkendelse af bankens plan for frivillig likvidation til finans- og kapitalmarkedskommissionen.

23 Den 9. marts 2018 gav tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg, Luxembourg) afslag på tilsynsudvalget for finanssektorens begæring om opløsning og likvidation af ABLV Bank Luxembourg og indrømmede sidstnævnte betalingshenstand i en periode på seks måneder, som blev forlænget flere gange. Ved dom af 2. juli 2019 traf denne ret afgørelse om opløsning af ABLV Bank Luxembourg og anordnede likvidation af banken.

Sagen for Retten og den appellerede dom

24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2018 anlagde ABLV Bank sag med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser.

25 Til støtte for søgsmålet fremsatte ABLV Bank tretten anbringender. Det første anbringende vedrørte Afviklingsinstansens manglende kompetence til at træffe afgørelse om likvidation af et kreditinstitut. Det andet anbringende vedrørte i det væsentlige Afviklingsinstansens manglende kompetence til at træffe afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning. Det tredje og det fjerde anbringende vedrørte en tilsidesættelse af artikel 18, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 806/2014. Det femte anbringende vedrørte en tilsidesættelse af retten til at blive hørt og af retten til aktindsigt. Det sjette anbringende vedrørte en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det syvende og det trettende anbringende vedrørte en tilsidesættelse af retten til at få sin sag behandlet uvildigt, som nedfældet i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). Det ottende til ellevte anbringende vedrørte en

tilsidesættelse af henholdsvis proportionalitetsprincippet, ligebehandlingsprincippet, chartrets artikel 16 og 17 samt princippet om nemo auditur propriam turpitudinem allegans (ingen kan påberåbe sig sin egen fejl). Det tolvte anbringende vedrørte magtfordrejning.

26 Ved den appellerede dom frifandt Retten Afviklingsinstansen i sagen anlagt af ABLV Bank.

27 I forbindelse med behandlingen af sagens formalitet bemærkede Retten – efter at den i den appellerede doms præmis 36 havde fastslået, at de omtvistede afgørelser var anfægtelige retsakter – i dommens præmis 40-42 dels, at ABLV Bank havde anlagt sag til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg i sin egenskab af moderselskab og eneaktionær i sidstnævnte, dels at denne afgørelse ikke havde umiddelbar indvirkning på aktionærernes situation, eftersom disse aktionærers ret til at modtage udbytte og deltage i ledelsen af ABLV Bank Luxembourg ikke var blevet påvirket af den nævnte afgørelse. Retten udledte heraf i samme doms præmis 45, at ABLV Bank ikke var umiddelbart berørt af denne afgørelse.

28 Følgelig afviste Retten i den appellerede doms præmis 61 ABLV Banks påstand om annullation af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg. Retten fastslog til gengæld, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrørte annullation af afgørelsen vedrørende ABLV Bank.

29 Med hensyn til realiteten behandlede og forkastede Retten alle ABLV Banks anbringender.

30 Retten forkastede for det første ABLV Banks første anbringende, idet den i den appellerede doms præmis 76 fastslog, at Afviklingsinstansen ikke ved afgørelsen vedrørende ABLV Bank havde truffet afgørelse om at likvidere denne enhed.

31 For det andet forkastede Retten ABLV Banks andet anbringende, idet den først i den appellerede doms præmis 81 og 82 fastslog, at det fremgik af dom af 6. maj 2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB (C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369), at Afviklingsinstansen var forpligtet til at træffe en positiv eller negativ afgørelse efter at have undersøgt, hvorvidt de i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 foreskrevne betingelser var opfyldte. Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 83, at artikel 82, stk. 2, i direktiv 2014/59, som kunne anses for at svare til denne forordnings artikel 18, udtrykkeligt foreskrev muligheden for at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning. Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 84, at hvis Afviklingsinstansen ikke havde kompetence til at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, ville dette risikere at bringe det pågældende kreditinstituts og potentielt de finansielle markeders stabilitet i fare, idet det ville efterlade tvivl om, hvilke følger der skulle tages i forhold til dette institut i lyset af ECB's vurdering.

32 For det tredje undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 87-153 under ét det tredje og det fjerde anbringende, som ABLV Bank havde fremsat. Retten fandt indledningsvis bl.a. i den appellerede doms præmis 91 og 92, at eftersom Afviklingsinstansens vurdering af, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, er baseret på komplekse økonomiske vurderinger, er Unionens retsinstansers prøvelse i denne henseende begrænset. Retten forkastede dernæst ABLV Banks argumentation om, at FinCEN's udkast til foranstaltning var ulovligt, idet den i nævnte doms præmis 101 fastslog, at årsagerne til, at en enhed er nødlidende, ikke udgør et forhold, der skal tages i betragtning ved gennemførelsen af den undersøgelse, der er foreskrevet i artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 806/2014. Endelig forkastede Retten i samme doms

præmis 103-146 ABLV Banks argumentation rettet mod ECB's vurdering af, om banken var nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvilken vurdering Afviklingsinstansen havde tilsluttet sig.

33 For det fjerde undersøgte og forkastede Retten i den appellerede doms præmis 154-206 ABLV Banks femte til trettende anbringende.

Parternes påstande

34 Med sin appel har ABLV Bank nedlagt følgende påstande:

– Den foreliggende sag udsættes, indtil der er truffet endelig afgørelse i sag C-551/22 P, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, og parterne i den foreliggende sag gives mulighed for at udtale sig om denne afgørelse.

– Der træffes bestemmelse om en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, med henblik på at Kommissionen opfordres til at tage stilling til den foreliggende sag.

– Den appellerede dom ophæves.

– De omtvistede afgørelser annulleres.

– Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved begge instanser.

– Hvis Domstolen ikke kan træffe afgørelse i sagen i første instans, hjemvises sagen til Retten.

35 Afviklingsinstansen har nedlagt følgende påstande:

– ABLV Banks anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse forkastes.

– Appellen afvises eller forkastes under alle omstændigheder som ugrundet.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten.

– Mere subsidiært, såfremt Domstolen træffer afgørelse i sagen i første instans, frifindes Afviklingsinstansen.

– ABLV Bank tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

36 ECB har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

– Appellen forkastes som ugrundet.

– ABLV Bank tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retsforhandlingerne for Domstolen

37 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 22. marts 2023 blev den foreliggende sag udsat i afventning af den endelige afgørelse i sag C-551/22 P, Kommissionen mod Afviklingsinstansen. Efter afsigelsen af dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), blev sagen genoptaget.

38 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 21. juni 2024 er parterne i den foreliggende sag blevet anmodet om at udtale sig om, hvilke konsekvenser der bør drages af dommen i ovennævnte sag.

Om appellen

39 ABLV Bank har fremsat fire anbringender til støtte for sin appel. Det første anbringende er rettet mod fejl begået af Retten i forbindelse med behandlingen af de to første anbringender, der blev fremsat i første instans, angående Afviklingsinstansens kompetence samt procedurefejl, som vedtagelsen af afgørelsen vedrørende ABLV Bank var behæftet med. Det andet anbringende er rettet mod fejl begået af Retten i forbindelse med behandlingen af det tredje og det fjerde anbringende, der blev fremsat i første instans, angående Afviklingsinstansens vurdering af, om ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det tredje anbringende er rettet mod fejl begået af Retten ved undersøgelsen af ABLV Banks argumentation vedrørende FinCEN's udkast til foranstaltning og de lettiske myndigheders afgørelser. Det fjerde anbringende er rettet mod fejl begået af Retten ved behandlingen af formaliteten for så vidt angik søgsmålet til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg.

Anmodningen om, at Domstolen træffer foranstaltninger med henblik på at opfordre Kommissionen til at tage stilling i den foreliggende sag

40 ABLV Bank har i replikken anmodet om, at Domstolen træffer foranstaltninger med henblik på at opfordre Kommissionen til at tage stilling i den foreliggende sag. ABLV Bank har gjort gældende, at henset til den argumentation, som Kommissionen fremførte i den sag, der gav anledning til dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), er denne institution enig med banken i, at denne appel er begrundet. Den nævnte institution er i øvrigt i stand til at give forklarende oplysninger om forarbejderne til forordning nr. 806/2014.

41 Det skal i denne henseende konstateres, at denne anmodning vedrører en EU-institution, som hverken er part i den foreliggende sag eller i sagen i første instans. Domstolen finder i øvrigt, at sagen er tilstrækkeligt oplyst af parternes argumenter og sagsakterne, således at anmodningen bør forkastes.

Formaliteten vedrørende appellen

Parternes argumentation

42 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at den foreliggende appel ikke kan antages til realitetsbehandling, da den ikke opfylder kravene i Domstolens procesreglement. Appelskriftet angiver ikke med den fornødne præcision, hvilke elementer i den appellerede dom der anfægtes,

og nævner heller ikke de retlige argumenter, der konkret fremføres til støtte for de påberåbte anbringender. På grund af appellens vage og usammenhængende karakter er det vanskeligt at identificere de retlige fejl, som Retten angiveligt har begået i den appellerede dom.

43 ECB er af den opfattelse, at appellen ikke indeholder noget præcist klagepunkt om retlige fejl, hvilket i sidste ende hverken giver Domstolen mulighed for at udøve sin prøvelsesret eller Afviklingsinstansen og ECB mulighed for at forsvare sig. ECB har derfor sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt appellen kan antages til realitetsbehandling.

44 ABLV Bank har gjort gældende, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

45 Det bemærkes, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), i procesreglementet, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. kendelse af 26.4.1993, Kupka-Floridi mod ØSU, C-244/92 P, EU:C:1993:152, præmis 8 og 9, samt dom af 25.1.2022, Kommissionen mod European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, præmis 75, og af 15.7.2025, ECB og Kommissionen mod Corneli, C-777/22 P og C-789/22 P, EU:C:2025:580, præmis 58).

46 Et appelskrift opfylder ikke disse krav og skal afvises, såfremt argumentationen heri ikke er tilstrækkelig klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol, navnlig fordi de væsentlige elementer, som denne argumentation er støttet på, ikke fremgår på en tilstrækkelig sammenhængende og forståelig måde af dette appelskrifts ordlyd, der i denne henseende er formuleret på en uklar og tvetydig måde. Domstolen har ligeledes fastslået, at en appel åbenbart skulle afvises fra realitetsbehandling, da den savnede en sammenhængende struktur, begrænsede sig til generelle udsagn og ikke indeholdt præcise angivelser af de præmisser i den dom, der var nedlagt påstand om ophævelse af, som eventuelt måtte være behæftede med en retlig fejl (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, thyssenkrupp mod Kommissionen, C-581/22 P, EU:C:2024:821, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

47 Selv om en del af ABLV Banks argumentation i den foreliggende sag ikke opfylder de nævnte krav, indeholder appelskriftet ikke desto mindre en række retlige argumenter, der vedrører klart identificerede elementer i den appellerede dom, og som gør det muligt for Domstolen at foretage sin prøvelse.

48 Under disse omstændigheder kan appellen ikke afvises i sin helhed.

49 Denne konklusion foregriber imidlertid ikke behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt visse argumenter taget hver for sig kan fremmes til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 14.6.2016, Marchiani mod Parlamentet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

Om realiteten

Det første anbringende

– *Parternes argumentation*

50 Ifølge ABLV Bank begik Retten en række fejl og gengav et antal faktiske omstændigheder urigtig i forbindelse med behandlingen af de to første anbringender, som ABLV Bank havde fremsat i første instans. Det var endvidere med urette, at Retten undlod af egen drift at tage stilling til visse procedurefejl, som afgørelsen vedrørende ABLV Bank var behæftet med.

51 ABLV Bank har for det første gjort gældende, at Rettens fortolkning af artikel 18 i forordning nr. 806/2014 i den appellerede dom er behæftet med flere fejl.

52 Indledningsvis har denne fortolkning intet grundlag i ordlyden af denne artikel 18 eller i forordningen som helhed.

53 Den nævnte fortolkning tilsidesætter desuden grænserne for Afviklingsinstansens beføjelser som defineret i nævnte artikel 18, således som de følger af Domstolens praksis i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), og af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520). Det fremgår af bl.a. sidstnævnte doms præmis 83, at nævnte artikel 18 ikke giver Afviklingsinstansen beføjelse til at vedtage en retsakt, der har selvstændige retsvirkninger.

54 Det anerkendes udtrykkeligt i 26. betragtning til den nævnte forordning, at det er nødvendigt at begrænse de beføjelser for Afviklingsinstansen, som følger af denne retspraksis. Rettens fortolkning af samme forordnings artikel 18 tillægger imidlertid Afviklingsinstansen en meget vid beføjelse til at fastlægge en banks skæbne, som ikke er foreskrevet i denne artikel, uden at det med henblik herpå er nødvendigt for Afviklingsinstansen at indhente forudgående samtykke fra Kommissionen eller Rådet.

55 Dernæst støttede Retten sin fortolkning af nævnte artikel 18 på to fejlbehæftede argumenter.

56 Hvad dels angår Rettens begrundelse vedrørende artikel 82, stk. 2, i direktiv 2014/59 har ABLV Bank anført, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, og at fraværet af en tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 806/2014 ikke kan karakteriseres som en utilsigtet undladelse. Det fremgår desuden af den nævnte bestemmelse, at de foranstaltninger, der vedtages efter en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, udelukkende henhører under de nationale myndigheder.

57 Dels er begrundelsen i den appellerede doms præmis 84 vedrørende det angivelige behov for at fjerne enhver tvivl om de følger, der på nationalt plan skal drages af en vurdering fra ECB om, at et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, af politisk karakter.

58 Endelig er den praksis, som Afviklingsinstansen fulgte efter afslutningen af den mundtlige forhandling i første instans, ikke i overensstemmelse med den fortolkning af denne forordnings artikel 18, som Afviklingsinstansen har gjort gældende i den foreliggende sag, og som Retten lagde til grund i den appellerede dom, navnlig i nævnte doms præmis 83 og 84.

59 For det andet har Retten ikke fastlagt de omtvistede afgørelsers retsvirkninger korrekt, selv om der er tale om et nødvendigt skridt ved undersøgelsen af deres lovlighed.

60 Retten præciserede navnlig ikke, hvorledes ABLV Banks og ABLV Bank Luxembourgs retsstilling blev ændret ved disse afgørelser, og begrænsede sig til at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte afgørelser indebar en »likvidationsordre« eller ej.

61 For det tredje udgør Rettens konstatering af, at de omtvistede afgørelser ikke pålægger likvidation af ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg, en urigtig gengivelse af disse afgørelsers ordlyd og er baseret på fejl.

62 Indledningsvis efterlod den valgte formulering i disse afgørelser ingen tvivl om den omstændighed, at ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg skulle likvideres, for så vidt som den pålagde de nationale afviklingsmyndigheder at gennemføre de nævnte afgørelser i overensstemmelse med betragtningerne heri.

63 Dernæst fortolkede Retten med urette begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF som et konkret materielt dokument. Dette begreb vedrører selve indholdet af de anfægtede afgørelser, idet et materielt dokument alene udgør et bevis i denne henseende på samme måde som meddelelser foretaget i forbindelse med en pressekonference. Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 17, meddelte Afviklingsinstansen imidlertid, at de omtvistede afgørelser indebar en likvidation af ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg.

64 Endelig begik Retten angiveligt en fejl ved fortolkningen af begrebet person, som en retsakt er rettet til, som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF og artikel 297, stk. 2, TEUF. Retten burde have lagt til grund, at den person, en retsakt er rettet til, ikke er den myndighed, der skal gennemføre den, men den person, hvis retsstilling er blevet ændret. I den foreliggende sag er ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg de personer, de omtvistede afgørelser er rettet til, og de personer, der kan påberåbe sig de rettigheder, som chartrets artikel 41 tildeler.

65 For det fjerde er afgørelsen vedrørende ABLV Bank behæftet med procedurefejl, som Retten burde have taget stilling til af egen drift, og som Domstolen nu bør tage stilling til af egen drift. Navnlig blev ABLV Banks ret til at blive hørt og ret til aktindsigt ikke overholdt i den procedure, som førte til vedtagelsen af denne afgørelse. Endvidere blev den nævnte afgørelse ikke korrekt meddelt til ABLV Bank, og der blev ikke givet nogen begrundelse.

66 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at det første appelanbringende skal forkastes, idet det delvist skal afvises, delvist er uvirksomt og delvist er ugrundet.

67 ECB har anført, at det første anbringende skal forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

68 Det skal indledningsvis fastslås, at ABLV Banks argumentation om de fejl, som Retten angiveligt begik ved ikke at fastlægge de omtvistede afgørelsers retsvirkninger korrekt og ved ikke at tage stilling til de procedurefejl, som afgørelsen vedrørende ABLV Bank angiveligt var behæftet med, ikke er tilstrækkeligt klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol. Den nævnte argumentation skal derfor afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der nævnes i denne doms præmis 45 og 46.

69 Hvad angår de øvrige argumenter, som ABLV Bank har fremført til støtte for sit første anbringende, skal det hvad i første række angår den angivelige retlige fejl med hensyn til fortolkningen af artikel 18 i forordning nr. 806/2014 bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 86 forkastede det andet anbringende, som ABLV Bank havde fremsat i første instans om Afviklingsinstansens manglende kompetence til at træffe en formel afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning som omhandlet i denne bestemmelse.

70 Hvad i denne henseende for det første angår fortolkningen af denne artikel følger det af Domstolens faste praksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 25.2.2025, BSH Hausgeräte, C-339/22, EU:C:2025:108, præmis 27).

71 Indledningsvis fremgår det af ordlyden af denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 6, at Afviklingsinstansen kun vedtager en afviklingsordning for bl.a. finansieringsinstitutter og koncerner, der anses for at være væsentlige for den finansielle stabilitet i Unionen, og andre grænseoverskridende koncerner, hvis den finder, at betingelserne i den nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra a)-c), er opfyldt. Disse betingelser vedrører for det første spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende enhed eller koncern er nødlidende eller forventeligt nødlidende, for det andet fraværet af alternative foranstaltninger i forhold til afviklingen og for det tredje, at afviklingen er nødvendig i almenhedens interesse.

72 Hvad angår den første af de nævnte betingelser, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014, fremgår det af denne forordnings artikel 18, stk. 1, andet afsnit, at ECB foretager vurderingen af denne betingelse efter høring af Afviklingsinstansen, og at sidstnævnte kun kan foretage en sådan vurdering, hvis ECB, efter at Afviklingsinstansen har underrettet denne om sin hensigt, ikke foretager denne vurdering inden for tre kalenderdage fra modtagelsen af denne underretning. Tredje afsnit i denne artikel 18, stk. 1, præciserer, at når ECB finder, at den nævnte betingelse er opfyldt, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

73 ECB's vurdering om, at den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014, har til følge, at den procedure, der er foreskrevet i denne forordnings artikel 18, indledes, og følgelig at Afviklingsinstansen undersøger de betingelser, der er foreskrevet i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 67).

74 Samme forordnings artikel 18 fastsætter derfor Afviklingsinstansens kompetence til at undersøge betingelserne i denne artikels stk. 1, litra a)-c), i alle de tilfælde, hvor afviklingsproceduren indledes på grundlag af den vurdering af, om den pågældende enhed eller koncern er nødlidende eller forventeligt nødlidende, som meddeles af ECB, eller som Afviklingsinstansen selv har foretaget, når Afviklingsinstansen har givet udtryk for, at den har til hensigt at foretage en sådan vurdering, og det selv om den nævnte artikel ikke indeholder udtrykkelige oplysninger om, hvad der skal ske i forhold til denne afviklingsprocedure, når Afviklingsinstansen finder, at disse betingelser ikke er opfyldt.

75 Derudover gælder det, at selv om bestemmelserne i artikel 18, stk. 7, i forordning nr. 806/2014 gør afviklingsordningens ikrafttrædelse betinget af Kommissionens godkendelse heraf, hvor der ikke er gjort indsigelse fra Kommissionens eller Rådets side (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 80), er en sådan deltagelse fra Kommissionens og Rådets side ikke foreskrevet i tilfælde af, at en afviklingsordning ikke vedtages. Når Afviklingsinstansen finder, at de betingelser, der kræves for vedtagelsen af en afviklingsordning, ikke er opfyldt, udgør denne konklusion fra Afviklingsinstansens side således det sidste trin i den afviklingsprocedure, der er fastsat i denne forordnings artikel 18.

76 Hvad dernæst angår den sammenhæng, hvori nævnte forordnings artikel 18 indgår, bemærkes det dels, at samme forordnings artikel 7, stk. 2, ikke kan udelukke Afviklingsinstansens kompetence til at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning. Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 23 i forslaget til afgørelse, er der nemlig en uoverensstemmelse mellem de forskellige sprogversioner af denne bestemmelse. Selv hvis det antages, at det kunne følge af visse af disse sprogversioner, at Afviklingsinstansen alene har kompetence til at vedtage afviklingsafgørelser vedrørende bl.a. finansieringsinstitutter og koncerner, der anses for at være væsentlige for den finansielle stabilitet i Unionen, samt andre grænseoverskridende koncerner, forholder det sig ikke desto mindre således, at Afviklingsinstansen ifølge andre sprogudgaver af den nævnte bestemmelse har kompetence til at vedtage alle afgørelser »vedrørende afvikling« af sådanne finansieringsinstitutter eller koncerner.

77 I henhold til fast retspraksis kan en ren ordlydsfortolkning af en eller flere sprogversioner af en EU-retlig tekst med udelukkelse af andre imidlertid ikke gå forud for en ensartet anvendelse af EU-bestemmelserne, som kræver, at de fortolkes i lyset af de versioner, der foreligger på alle sprog (dom af 10.3.2022, Landkreis Gifhorn, C-519/20, EU:C:2022:178, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

78 Dels præciseres det i 33. betragtning til forordning nr. 806/2014, at Afviklingsinstansen på sit eksekutivmøde bør forberede alle »afgørelser om afviklingsprocedurer« og i videst muligt omfang vedtage disse afgørelser.

79 Denne præcisering indikerer, at EU-lovgiver har lagt en bred opfattelse af de typer afgørelser, som Afviklingsinstansen har til opgave at vedtage inden for rammerne af SRM, til grund.

80 Hvad endelig angår de formål, der forfølges med denne forordning, som der, således som det er anført i nærværende doms præmis 70, skal tages hensyn til ved fortolkningen af forordningens bestemmelser, fremgår det af 2., 10.-12., 31., 58. og 122. betragtning til den nævnte forordning, at forordningen gennem indførelsen af en ensartet og centraliseret beslutningsproces i forbindelse med afvikling har til formål at sikre en hurtigere og mere effektiv beslutningsproces for afvikling i bankunionen med henblik på bl.a. at sikre større forudsigelighed med hensyn til udfaldet af en banks sammenbrud, at opretholde den finansielle stabilitet, at sikre kontinuiteten i væsentlige finansielle tjenesteydelser og at beskytte indskyderne (jf. i denne retning domme af 4.10.2024, Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-535/22 P, EU:C:2024:819, præmis 164, og García Fernández m.fl. mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-541/22 P, EU:C:2024:820, præmis 190).

81 Som anført i nærværende doms præmis 73 medfører en vurdering fra ECB, hvorefter den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i samme forordnings artikel 18, stk. 1, litra a), at den procedure, der er fastsat i forordningens artikel 18, indledes, og følgelig at Afviklingsinstansen undersøger de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1.

82 En fortolkning af nævnte artikel 18, hvorefter Afviklingsinstansen ikke har kompetence til at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, når den finder, at disse betingelser ikke er opfyldt, ville derfor ikke gøre det muligt at sikre tilstrækkelig gennemsigtighed med hensyn til udfaldet af den afviklingsprocedure, som Afviklingsinstansen gennemfører efter en konstatering af, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og således sikre en vis forudsigelighed med hensyn til konsekvenserne af, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, navnlig med hensyn til de foranstaltninger, der vil blive truffet som følge af en sådan konstatering.

83 I denne henseende udgør Afviklingsinstansens konklusion, således som det er anført i nærværende doms præmis 75, i det tilfælde, hvor Afviklingsinstansen finder, at de nævnte betingelser ikke er opfyldt, det sidste trin i den afviklingsprocedure, der er fastsat i artikel 18 i forordning nr. 806/2014. Af hensyn til gennemsigtigheden er det imidlertid vigtigt, at de kompetente nationale myndigheder underrettes om udfaldet af den afviklingsprocedure, som Afviklingsinstansen gennemfører.

84 Henset til samtlige disse forhold begik Retten ikke en retlig fejl, da den fastslog, at denne forordnings artikel 18 skal fortolkes således, at Afviklingsinstansen har kompetence til at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, når den finder, at de betingelser, der er fastsat i denne artikels stk. 1, ikke er opfyldt.

85 I modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, drages denne konklusion ikke i tvivl af Domstolens praksis, der følger af dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), og af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520).

86 Det bemærkes i denne henseende, at den ordning, der er indført ved nævnte forordning, er baseret på den konstatering, som fremgår af 24. og 26. betragtning hertil, hvorefter udøvelsen af afviklingsbeføjelserne, der er fastsat i samme forordning, er omfattet af Unionens afviklingspolitik, som kun EU-institutionerne må fastlægge, og at der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning i betragtning af den betydelige indvirkning, som afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet. Det fremgår af disse betragtninger, at Unionen af disse grunde har fundet det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af Rådet og Kommissionen, nemlig en inddragelse, som styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer, der er opstillet i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), og som der henvises til i dom af 22. januar 2014, Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet (C-270/12, EU:C:2014:18), respekteres (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 69).

87 I disse to førstnævnte domme fastslog Domstolen i det væsentlige, at følgerne af en kompetencedelegation er meget forskellige afhængig af, om den omfatter gennemførelsesbeføjelser, som er klart afgrænsede, og hvis udøvelse derfor kan kontrolleres nøje i forhold til de objektive kriterier, som en delegerende myndighed har fastsat, eller om det drejer sig om en »diskretionær beføjelse, der indebærer en høj grad af frit skøn, som – afhængig af den brug, som gøres heraf – åbner mulighed for en virkelig økonomisk politik« (dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

88 En delegation af den førstnævnte art kan ikke have nogen følelig indflydelse på følgerne af udøvelsen af de beføjelser, den angår, mens en delegation af den anden art, hvor den delegerende myndigheds valg erstattes af dem, som træffes af den myndighed, der har fået kompetencen, indebærer en »egentlig ansvarsforskydning« (dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

89 Domstolen har ligeledes præciseret, at den retspraksis, der følger af dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), hviler på den forudsætning, at den for Unionens institutionelle opbygning karakteristiske ligevægt mellem beføjelserne udgør en grundlæggende traktatmæssig garanti, og at delegationen af omfattende skønsmæssige beføjelser forringer denne garanti, for så vidt som den overdrager sådanne beføjelser til andre myndigheder end dem, der er blevet oprettet ved traktaterne, for inden for rammerne af deres respektive kompetenceområder at sikre og kontrollere udøvelsen heraf (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 72).

90 Det følger af denne retspraksis, at gyldigheden af en delegation af beføjelser til et agentur, henset til den ligevægt mellem beføjelserne, der er sikret ved traktaterne, afhænger af spørgsmålet om, hvorvidt denne delegation vedrører en omfattende skønsmæssig beføjelse eller derimod præcist afgrænsede gennemførelsesbeføjelser (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 73).

91 Hvad angår bestemmelserne i artikel 18 i forordning nr. 806/2014 har Domstolen fastslået, at de er af en sådan art, at en »ansvarsforskydning« som omhandlet i den retspraksis, der følger af dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), undgås.

92 Samtidig med at Afviklingsinstansen overlades beføjelsen til at vurdere, om betingelserne for vedtagelse af en afviklingsordning er opfyldt i det konkrete tilfælde, og beføjelsen til at fastlægge de værktøjer, der er nødvendige med henblik på en sådan ordning, giver disse bestemmelser således Kommissionen eller i givet fald Rådet ansvaret for den endelige vurdering af de skønsmæssige aspekter heraf, som henhører under Unionens politik på området for afvikling af kreditinstitutter, og som indebærer en konkret afvejning af forskellige formål og med hensyn til opretholdelsen af Unionens finansielle stabilitet og det indre markeds integritet og til en hensyntagen til medlemsstaternes budgetmæssige suverænitet samt beskyttelse af aktionærers og kreditorers interesser (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 81).

93 Selv om de nævnte bestemmelser overlader Afviklingsinstansen en omfattende skønsbeføjelse med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt og med hvilke midler den pågældende enhed skal bringes under afvikling, er denne beføjelse i øvrigt i medfør af denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 4-6, undergivet objektive kriterier og betingelser, der afgrænser Afviklingsinstansens spillerum, og som angår både betingelserne for afvikling og afviklingsværktøjerne. Nævnte forordning

fastsætter endvidere Kommissionens og Rådets inddragelse i den procedure, der fører til vedtagelsen af en afviklingsordning, som for at træde i kraft skal godkendes af Kommissionen og i givet fald Rådet (dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 77).

94 Domstolen har således fastslået, at selv om nævnte forordnings artikel 7 og 18 foreskriver, at Afviklingsinstansen har ansvaret for at udarbejde og vedtage en afviklingsordning, giver disse bestemmelser dog ikke Afviklingsinstansen beføjelse til at vedtage en retsakt, der skaber selvstændige retsvirkninger. Domstolen præciserede, at Kommissionens godkendelse inden for rammerne af den afviklingsprocedure, der er fastsat i samme forordnings artikel 18, udgør et nødvendigt element såvel for ikrafttrædelsen af en afviklingsordning som for fastlæggelsen af sidstnævntes indhold (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 83 og 84).

95 I modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, kan det ikke udledes heraf, at Domstolen har fastslået, at Afviklingsinstansen under ingen omstændigheder har beføjelse til at vedtage en retsakt, der har selvstændige retsvirkninger.

96 Betragtningerne i præmis 83 i dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), begrunder nemlig den bedømmelse, der fremgår af nævnte doms præmis 82, hvorefter det ville være i strid med såvel de beføjelser, som Afviklingsinstansen er tillagt ved forordning nr. 806/2014, som med den retspraksis, der følger af dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), at fastslå, at en afviklingsordning kan have bindende retsvirkninger uafhængigt af Kommissionens godkendelsesafgørelse. Konstateringen i denne præmis 83, hvorefter denne forordnings artikel 7 og 18 ikke giver Afviklingsinstansen beføjelse til at vedtage en retsakt, der har selvstændige retsvirkninger, vedrører således kun afviklingsordninger.

97 Selv om Domstolen i dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), således som ABLV Bank har anført, fastslog, at en tilstrækkelig inddragelse af Kommissionen og Rådet var påkrævet i forbindelse med vedtagelsen af en afviklingsordning med henblik på at undgå en »ansvarsforskydning«, støttede Domstolen sig med henblik herpå i den nævnte doms præmis 75-81 desuden på en kumulation af forhold, der karakteriserede Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning. Disse forhold foreligger imidlertid ikke samlet, når Afviklingsinstansen træffer afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning.

98 For det første præciserer artikel 18, stk. 6, i forordning nr. 806/2014, således som Domstolen bemærkede i nævnte doms præmis 76, at når de betingelser, der er fastsat i stk. 1 i denne artikel 18 er opfyldt, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning, som bringer den pågældende enhed under afvikling og fastsætter anvendelsen på denne af de afviklingsværktøjer, der er omhandlet i denne forordnings artikel 22, stk. 2, samt anvendelse af Afviklingsfonden. Nævnte forordnings artikel 22, stk. 4, angiver, at disse værktøjer, bortset fra værktøjet til adskillelse af aktiver, kan anvendes enten alene eller i enhver kombination med henblik på at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i samme forordnings artikel 14, i overensstemmelse med principperne for afvikling i artikel 15 heri.

99 Domstolen udledte i samme doms præmis 77 og 81 heraf, at Afviklingsinstansen med henblik på at vedtage en afviklingsordning skønsmæssigt skal vurdere to forskellige aspekter af den omhandlede situation, hvoraf det første vedrører spørgsmålet om, hvorvidt de betingelser, der begrunder vedtagelsen af en sådan ordning, er opfyldt, og det andet vedrører fastlæggelsen af de nødvendige afviklingsværktøjer, samt i givet fald anvendelsen af Afviklingsfonden.

100 Afviklingsinstansens vedtagelse af en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning kræver imidlertid alene, at Afviklingsinstansen konkluderer, at de kumulative betingelser for vedtagelsen af en sådan ordning ikke er opfyldt, hvilket fritager Afviklingsinstansen fra at skulle fastlægge de værktøjer, der ville have været nødvendige for afviklingen af det pågældende institut. Fastlæggelsen af disse instrumenter kræver imidlertid, således som det er anført i nærværende doms præmis 92, en specifik afvejning af forskellige formål og interesser vedrørende bevarelsen af den finansielle stabilitet i Unionen og det indre markeds integritet, hensynet til medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet og beskyttelsen af aktionærernes og kreditorernes interesser.

101 Det følger heraf, at omfanget af de skønsmæssige vurderinger, som Afviklingsinstansen skal foretage med henblik på at træffe afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, nødvendigvis er mere begrænset end omfanget af de vurderinger, som Afviklingsinstansen skal foretage med henblik på at beslutte at vedtage en afviklingsordning.

102 Som Domstolen præciserede i præmis 77 i dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), er Afviklingsinstansens beføjelse til at vurdere, om betingelserne i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 er opfyldt, i henhold til denne forordnings artikel 18, stk. 1, 4 og 5, begrænset af objektive kriterier og betingelser, der afgrænser Afviklingsinstansens virkefelt (jf. analogt dom af 22.1.2014, Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet, C-270/12, EU:C:2014:18, præmis 45).

103 For det andet kan en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning – i modsætning til en afviklingsordning – ikke i sig selv have den virkning, at der pålægges konkrete foranstaltninger, eller at der bevilges midler, idet den eneste virkning er at bringe den afviklingsprocedure, som Afviklingsinstansen gennemfører, til ophør.

104 Henset til samtlige disse betragtninger skal ABLV Banks argumentation om, at den fortolkning af nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, som Retten anlagde i den appellerede dom, hverken har grundlag i denne bestemmelses ordlyd eller i forordningen i øvrigt og tilsidesætter grænserne for Afviklingsinstansens beføjelser som defineret i den nævnte bestemmelse, således som de følger af Domstolens praksis i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), og af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520), forkastes som ugrundet.

105 Hvad for det andet angår ABLV Banks argumentation rettet mod den appellerede doms præmis 83 og 84 skal det fastslås, at den hviler på en urigtig læsning af denne dom, således at den skal forkastes som ugrundet.

106 Den bedømmelse, der fremgår af den nævnte doms præmis 84, og som i det væsentlige vedrører den risiko for usikkerhed, der ville følge af Afviklingsinstansens manglende kompetence til at vedtage en afgørelse om ikke at gennemføre en afviklingsordning, vedrører nemlig et af de formål, der forfølges med artikel 18 i forordning nr. 806/2014, nemlig det i nærværende doms præmis 82 nævnte behov for at sikre tilstrækkelig gennemsigtighed med hensyn til udfaldet af den

afviklingsprocedure, som Afviklingsinstansen gennemfører efter en konstatering af, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og således sikre en vis forudsigelighed med hensyn til udfaldet af konstateringen af, at enheden således er nødlidende eller forventeligt nødlidende, navnlig med hensyn til de foranstaltninger, der vil blive truffet efter en sådan konstatering. Det kan derfor ikke med føje foreholdes Retten, at den støttede sig på eksistensen af denne risiko.

107 Endvidere fastslog Retten ikke – i modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende – i samme doms præmis 83, at artikel 82, stk. 2, i direktiv 2014/59 finder anvendelse på Afviklingsinstansen, men henviste analogt til denne bestemmelse i forbindelse med en kontekstuel analyse af denne forordnings artikel 18.

108 Selv hvis det måtte antages, at ABLV Bank med sin argumentation rettet mod denne præmis 83 gør gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at foretage en sådan analogi, er det i øvrigt tilstrækkeligt at fastslå, at henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 71-103 kan den fejlagtige karakter af en sådan analogi under alle omstændigheder ikke godtgøre, at Afviklingsinstansen ikke havde kompetence til at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning, og dermed rejse tvivl om Rettens forkastelse af det andet anbringende, som ABLV Bank fremsatte i første instans. En sådan argumentation skal derfor under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.

109 Det samme gælder for det tredje ABLV Banks argumentation om den praksis, Afviklingsinstansen fulgte efter afslutningen af den mundtlige forhandling i første instans. Selv hvis det måtte godtgøres, at denne praksis ikke er i overensstemmelse med den fortolkning af artikel 18 i forordning nr. 806/2014, som Afviklingsinstansen gjorde gældende for Retten, og som Retten lagde til grund, kan denne omstændighed under alle omstændigheder ikke rejse tvivl om Rettens fortolkning af denne bestemmelse i den appellerede dom.

110 Hvad i anden række angår ABLV Banks argumentation rettet mod Rettens konstatering af, at de omtvistede afgørelser ikke pålægger likvidation af ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 78 forkastede ABLV Banks første anbringende i første instans, hvorved banken gjorde gældende, at Afviklingsinstansen havde overskredet den kompetence, som den er tillagt ved denne forordning, ved at anordne likvidation af ABLV Bank.

111 Hvad for det første angår ABLV Banks argumentation om de angivelige fejl, som afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg er behæftet med, er det tilstrækkeligt at konstatere, at sådanne fejl, selv såfremt de måtte anses for godtgjorte, ikke kan rejse tvivl om Rettens forkastelse af ABLV Banks første anbringende i første instans, eftersom realitetsbehandlingen af ABLV Banks annullationssøgsmål udelukkende vedrørte afgørelsen vedrørende ABLV Bank, idet det søgsmål, som sidstnævnte havde anlagt til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg, blev afvist af Retten i den nævnte doms præmis 61. Denne argumentation skal derfor under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.

112 Hvad for det andet angår ABLV Banks argument om, at Retten tilsidesatte ordlyden af afgørelsen vedrørende ABLV Bank ved i den appellerede doms præmis 76 at fastslå, at Afviklingsinstansen ikke med denne afgørelse havde besluttet at afvikle dette kreditinstitut, skal det bemærkes, at det ikke fremgår af den nævnte afgørelses ordlyd, at Rettens konstatering er urigtig.

113 ABLV Banks argumentation om en urigtig gengivelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank skal derfor forkastes som ugrundet.

114 Selv hvis det antages, at ABLV Bank med denne argumentation har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 75 at fastslå, at afgørelsen vedrørende ABLV Bank ikke pålægger en likvidation af banken, skal en sådan argumentation i øvrigt under alle omstændigheder forkastes som ugrundet, idet Retten i denne præmis 75 med rette fastslog, at likvidationen af ABLV Bank ikke fulgte af denne afgørelse, men af en afgørelse truffet af aktionærerne i banken efter den nævnte afgørelse (jf. i denne retning dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 49, og af 24.2.2022, Bernis m.fl. mod Afviklingsinstansen, C-364/20 P, EU:C:2022:115, præmis 50, 51, 77 og 78).

115 Hvad for det tredje angår den angivelige retlige fejl vedrørende den omstændighed, at der alene blev taget hensyn til ordlyden af de omtvistede afgørelser og ikke til de offentlige meddelelser, der var blevet foretaget af ophavsmanden til disse afgørelser, skal det fastslås, at denne argumentation hviler på en urigtig læsning af den appellerede dom og derfor skal forkastes som ugrundet.

116 Ved i den appellerede doms præmis 77 at fastslå, at Afviklingsinstansens pressemeddelelse af 24. februar 2018 ikke trådte i stedet for de omtvistede afgørelser og ikke kunne skabe forpligtelser, der ikke følger af disse afgørelser, fastslog Retten nemlig ikke, at disse afgørelsers ordlyd er det eneste forhold, der kan tages i betragtning med henblik på at fastlægge deres rækkevidde, men fastslog i det væsentlige, at en pressemeddelelse kun kan spille en supplerende rolle i denne henseende og derfor ikke kan rejse tvivl om den vurdering, der følger af selve ordlyden af de nævnte afgørelser.

117 Hvad for det fjerde angår den fejl, som Retten angiveligt begik ved ikke at anlægge en korrekt fortolkning af begrebet »[person, som en retsakt] er rettet til« som omhandlet i artikel 263, fjerde afsnit, TEUF og artikel 297, stk. 2, TEUF, kan en sådan fejl under alle omstændigheder ikke rejse tvivl om Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 76, hvorefter afgørelsen vedrørende ABLV Bank ikke pålægger likvidation af denne, og Rettens deraf følgende forkastelse af ABLV Banks første anbringende i første instans. ABLV Banks argumentation om en sådan fejl skal derfor under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.

118 Hvad i øvrigt angår argumentationen om, at denne fejl fratog ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg de rettigheder, de er sikret ved chartrets artikel 41, må det blot konstateres, at denne argumentation ikke er tilstrækkelig klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret, og at den derfor skal afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 45 og 46.

119 Det følger heraf, at det første appelanbringende skal forkastes, idet det delvist skal afvises, delvist er uvirksomt og delvist er ugrundet.

Det andet anbringende

– *Parternes argumenter*

120 ABLV Bank har i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder urigtigt ved behandlingen af det tredje og det fjerde anbringende i første instans vedrørende Afviklingsinstansens vurdering af, om ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014.

121 For det første anlagde Retten i den appellerede doms præmis 90-96 en alt for restriktiv opfattelse vedrørende omfanget af den domstolsprøvelse, som Unionens retsinstanser skal foretage af vurderingen af, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvorved den tilsidesatte chartrets artikel 47 samt Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis. Retten fandt med urette, at denne prøvelse skal være mere begrænset end den, som de nationale retsinstanser foretager i insolvenssager. Desuden burde omfanget af domstolsprøvelsen ved Unionens retsinstanser stå i et rimeligt forhold til konsekvenserne af den pågældende afgørelse.

122 For det andet gengav Retten i den doms præmis 103-109 urigtigt indholdet af de sagsakter, der var forelagt den, idet den fastslog, at afgørelsen vedrørende ABLV Bank indeholdt en implicit vurdering fra Afviklingsinstansen af, at ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende, selv om Afviklingsinstansen i sit svarskrifts punkt 124 anførte, at ECB havde foretaget denne vurdering alene, og at Afviklingsinstansen kun var blevet hørt.

123 For det tredje gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den undlod at tage hensyn til dommen fra tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg) af 9. marts 2018 samt andre begivenheder, der fandt sted efter de omtvistede afgørelser, som rejste tvivl om de vurderinger fra Afviklingsinstansen, der lå til grund for disse afgørelser.

124 For det fjerde tog Retten ikke på korrekt vis stilling til visse argumenter, der blev fremført i første instans vedrørende vurderingen af, om ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende. Retten tog således hverken stilling til argumentet om, at det moratorium, som ABLV Bank blev indrømmet, kunne være blevet forlænget for at undgå de likviditetsproblemer, som banken stod over for, til de angivelige fejl vedrørende indskudsbeskyttelsesmekanismen eller til den angiveligt uberettigede og vilkårlige karakter af anmodningen om konvertering af bankens likviditet hos Euroclear til likviditet hos Latvijas Banka (Letlands nationalbank).

125 For det femte bygger den appellerede dom på en urigtig fortolkning af begrebet bankernes likviditet som omhandlet i artikel 18 i forordning nr. 806/2014 og af den EU-retlige ramme for tilsyn med og afvikling af kreditinstitutter. Den appellerede dom forudsætter, at den likviditetsordning, der er fastsat i EU-retten, kun er relevant i perioder med velstand og ikke i tilfælde af en likviditetskrise. Desuden tog Retten i den nævnte dom ikke hensyn til den omstændighed, at denne likviditetsordning ville blive fordrejet, hvis et kreditinstitut blev pålagt yderligere likviditetskrav i tilfælde af en krise.

126 Afviklingsinstansen har anført, at det andet anbringende bør afvises eller under alle omstændigheder forkastes som dels ugrundet, dels åbenbart uvirksomt.

127 Ifølge ECB skal det andet anbringende dels afvises, dels under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

128 Hvad for det første angår den angivelige retlige fejl vedrørende intensiteten af domstolsprøvelsen af Afviklingsinstansens vurdering af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, giver artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014 Afviklingsinstansen en vis skønsmargen med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse, herunder betingelsen om, at den pågældende enhed eller koncern skal være nødlidende eller forventeligt nødlidende, er opfyldt.

129 Da Afviklingsinstansen råder over en vis skønsmargen i forbindelse med undersøgelsen af denne betingelse, som kræver valg af teknisk karakter, og som nødvendiggør, at der foretages prognoser og komplekse økonomiske vurderinger, må den domstolsprøvelse, som Unionens retsinstanser skal foretage af berettigelsen af denne undersøgelse, som Retten i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 91 og 92, ikke føre til, at Unionens retsinstanser sætter sin egen vurdering i stedet for Afviklingsinstansens, men har til formål at kontrollere, at den afgørelse, som Afviklingsinstansen traf efter den nævnte undersøgelse, ikke bygger på materielt urigtige faktiske omstændigheder, og at den ikke er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (jf. analogt dom af 4.5.2023, ECB mod Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, præmis 55, og domme af 4.10.2024, Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-535/22 P, EU:C:2024:819, præmis 266, og García Fernández m.fl. mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-541/22 P, EU:C:2024:820, præmis 275).

130 I modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, er den opfattelse af domstolsprøvelsen, som Retten gav udtryk for i den appellerede doms præmis 91 og 92, og som følger af Domstolens faste praksis, desuden hverken uforenelig med chartrets artikel 47, med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, eller med proportionalitetsprincippet.

131 Selv om Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer for så vidt angår et område, der giver anledning til komplekse økonomiske vurderinger, råder over en skønsmargen på det økonomiske område, indebærer dette nemlig ikke, at Unionens retsinstanser skal afholde sig fra at kontrollere disse institutioners, organers, kontorers og agenturers fortolkning af oplysninger af økonomisk art. Disse domstole skal ikke alene efterprøve bl.a. den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men også kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (jf. analogt dom af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 54, og af 13.7.2023, Kommissionen mod CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, præmis 125).

132 Domstolen har imidlertid allerede fastslået, at henset til disse kendetegn opfylder den legalitetskontrol, som Unionens retsinstanser foretager på grundlag af artikel 263 TEUF, kravene til adgangen til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, som svarer til princippet om effektiv domstolsbeskyttelse i artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (jf. i denne retning dom af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

133 Det følger heraf, at ABLV Banks argument om, at Retten fastholdt en alt for snæver opfattelse af intensiteten af den domstolsprøvelse, som Unionens retsinstanser skal foretage af Afviklingsinstansens vurdering af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal forkastes som ugrundet.

134 I øvrigt kan den omstændighed, at denne opfattelse af domstolsprøvelsens intensitet afviger fra den, som de kompetente nationale retter har lagt til grund i insolvenssager – såfremt dette anses for godtgjort – ikke godtgøre, at Retten begik en retlig fejl ved fastlæggelsen af intensiteten af sin prøvelse. Argumentet om en sådan omstændighed skal derfor under alle omstændigheder forkastes som uvirksomt.

135 Hvad for det andet angår den angiveligt urigtige gengivelse i den appellerede doms præmis 103-109 af de sagsakter, der blev fremlagt for Retten, er det, henset til de oplysninger i disse sagsakter, som ABLV Bank har påberåbt sig, ikke åbenbart, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 107, hvorefter Afviklingsinstansen i afgørelsen vedrørende ABLV Bank tilsluttede sig ECB's vurdering af, om ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende, er urigtig. ABLV Banks argumentation om, at der foreligger en sådan urigtig gengivelse, skal derfor forkastes som ugrundet.

136 Det samme gør sig for det tredje gældende for så vidt angår ABLV Banks argumentation om, at Retten ikke tog hensyn til dommen fra tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg) af 9. marts 2018.

137 Som generaladvokaten har anført i punkt 78 i forslaget til afgørelse, vedrører denne dom nemlig ikke ABLV Banks situation, men alene ABLV Bank Luxembourgs situation. Det annullationssøgsmål, som ABLV Bank havde anlagt til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg, blev imidlertid afvist af Retten i den appellerede doms præmis 61, således at det ikke kan lægges til grund, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at tage hensyn til den nævnte dom i forbindelse med sin realitetsbehandling af søgsmålet til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank.

138 Hvad angår argumentationen om Rettens manglende hensyntagen til andre begivenheder, der indtraf efter de omtvistede afgørelser, angiver denne argumentation ikke de elementer i den appellerede dom, der således kritiseres, og denne argumentation er ikke tilstrækkeligt klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol af denne dom, hvorfor den, således som Afviklingsinstansen og ECB har gjort gældende, skal afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 45 og 46.

139 For det fjerde skal ABLV Banks argumentation om, at Retten ikke behandlede bankens argumenter i forbindelse med det moratorium, som banken var begunstiget af, vedrørende ordningen for beskyttelse af indskud og vedrørende anmodningen om konvertering af dens likviditet hos Euroclear til likviditet hos Letlands nationalbank, af de samme grunde afvises fra realitetsbehandling, således som Afviklingsinstansen har gjort gældende.

140 Hvad for det femte angår den angivelige retlige fejl vedrørende fortolkningen af begrebet likviditet i forbindelse med den afviklingsprocedure, der er foreskrevet i artikel 18 i forordning nr. 806/2014, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 115 fastslog, at dette kreditinstituts dækningsgrad og kapitalisering under de foreliggende omstændigheder, der var kendetegnet ved omfattende hævninger af indskud som følge af et brud på tilliden mellem ABLV Bank og dets kunder, var af mindre betydning end den umiddelbare adgang til likviditet hos det nævnte kreditinstitut.

141 ABLV Banks argument om, at Retten i den appellerede dom fastslog, at den likviditetsordning, der er fastsat i EU-retten, er uden relevans i forbindelse med vurderingen af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, hviler på en urigtig læsning af denne præmis 115. I modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, fastslog Retten nemlig på ingen måde, da den udtalte, at ABLV Banks dækningsgrad i den foreliggende sag var af mindre betydning i forhold til dette kreditinstituts umiddelbare adgang til likviditet, at dækningsgraden under omstændighederne i den foreliggende sag var uden betydning, men alene, at andre elementer skulle tillægges større betydning, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag.

142 For så vidt som ABLV Bank med dette argument tilsigter at gøre gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at yderligere likviditetskrav ud over dem, der var pålagt ved den i EU-retten fastsatte likviditetsordning, kunne pålægges kreditinstitutterne, har ABLV Bank desuden ikke godtgjort, at en sådan løsning er i strid med EU-retten.

143 ABLV Banks argumentation vedrørende fortolkningen af begrebet likviditet i forbindelse med den afviklingsprocedure, der er foreskrevet i artikel 18 i forordning nr. 806/2014, skal derfor forkastes som ugrundet.

144 Det følger heraf, at det andet anbringende skal forkastes, idet det delvist er ugrundet, delvist er uvirksomt og delvist skal afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge de formalitetsindsigelser, som Afviklingsinstansen har fremsat vedrørende dette anbringende i dets helhed, og som ECB har fremsat vedrørende en del af den argumentation, som ABLV Bank har fremført inden for rammerne af det nævnte anbringende.

Det tredje anbringende

– *Parternes argumenter*

145 ABLV Bank har gjort gældende, at Retten begik en række fejl og gengav en række forhold urigtigt i forbindelse med undersøgelsen af ABLV Banks argumentation vedrørende FinCEN's udkast til foranstaltning og de afgørelser, de lettiske myndigheder vedtog.

146 For det første foretog Retten en urigtig gengivelse af den argumentation, som ABLV Bank fremførte i første instans vedrørende FinCEN's udkast til foranstaltning, idet den i den appellerede doms præmis 100 anførte, at ABLV Bank alene havde foreholdt ECB, at denne ikke havde præciseret rækkevidden af dette udkast over for sine partnere. ABLV Bank havde nemlig kritiseret ECB og Afviklingsinstansen for at have henvist til det nævnte udkast som en autoritativ afgørelse og for at have tillagt afgørelsen en betydelig vægt ved vurderingen af ABLV Banks situation.

147 Retten pålagde endvidere ABLV Bank en for tung bevisbyrde og gengav ABLV Banks argumentation urigtigt, idet den forkastede denne argumentation med den begrundelse, at der ikke skulle tages hensyn til årsagerne til, at en enhed var nødlidende eller forventeligt nødlidende. ABLV Bank gjorde således med sin argumentation gældende, at ECB's og Afviklingsinstansens vurderinger af, om banken var nødlidende eller forventeligt nødlidende, ikke var baseret på en teknisk vurdering af denne situation, men på vage og generelle betragtninger samt på konstateringen af, at ABLV Banks forretningsmodel ikke længere var levedygtig på grund af FinCEN's udkast til foranstaltning.

148 For det andet tog Retten ikke tilstrækkeligt hensyn til en række omstændigheder og beviselementer, som ABLV Bank havde fremlagt til støtte for sin argumentation.

149 ABLV Bank havde bl.a. støttet sig på lettisk ret og på finans- og kapitalmarkedskommissionens kompetence på området for bekæmpelse af hvidvask af penge. ABLV Bank havde ligeledes henvist til uoverensstemmelser mellem FinCEN's udkast til foranstaltning og finans- og kapitalmarkedskommissionens afgørelser, hvori det blev fastslået, at ABLV Bank overholdt den

gældende lovgivning på området. ABLV Bank havde endvidere for Retten gjort gældende, at FinCEN's udkast til foranstaltning udgjorde et forsøg fra et tredjeland på at lægge pres på Republikken Letland med henblik på at få denne til at ændre sin lovgivning.

150 ABLV Bank havde i øvrigt fremlagt beviser for så vidt angår de konstateringer, som Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (kontoret for forebyggelse og bekæmpelse af korruption, Letland) havde foretaget, og som godtgjorde, at der forelå en hemmelig forståelse mellem ECB's tjenestemænd og FinCEN, og at ECB og Afviklingsinstansen havde kendskab til denne samordning.

151 For det tredje begik Retten en fejl, da den forkastede ABLV Banks anbringende om, at Afviklingsinstansen havde begået magtfordrejning, med den begrundelse, der er anført i den appellerede doms præmis 205, at de forhold, som ABLV Bank havde fremført i denne henseende, ikke kunne tilregnes Afviklingsinstansen, selv om sidstnævnte i vidt omfang havde støttet sig på arbejde udført af ECB og på nationalt plan.

152 Afviklingsinstansen og ECB har gjort gældende, at det tredje anbringende skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

153 For det første hviler ABLV Banks argumentation om Rettens angiveligt urigtige gengivelse af sagsakterne på en urigtig læsning af den appellerede dom, således at denne argumentation skal forkastes som ugrundet.

154 Retten konstaterede nemlig i den doms præmis 100, at ABLV Bank flere gange havde påberåbt sig, at FinCEN's udkast til foranstaltning var ulovligt. Retten bemærkede endvidere i den appellerede doms præmis 179, at ABLV Bank havde gjort gældende, at ECB og Afviklingsinstansen havde baseret afgørelsen vedrørende ABLV Bank på FinCEN's udkast til foranstaltning. I modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, begrænsede Retten ikke rækkevidden af ABLV Banks argumentation vedrørende FinCEN's udkast til foranstaltning, da den i samme doms præmis 100 fastslog, at ABLV Bank var af den opfattelse, at ECB var forpligtet til over for disse partnere at afklare rækkevidden af dette udkast til foranstaltning, men fandt, at dette argument var en del af bankens argumentation, hvilket ABLV Bank ikke har bestridt.

155 Da Retten i den appellerede doms præmis 101 fastslog, at det – eftersom årsagerne til, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, ikke udgør et forhold, der skal tages i betragtning med henblik på den undersøgelse, der er fastsat i artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 – var ufornødent at undersøge, om FinCEN's udkast til foranstaltning var begrundet, gengav Retten, i modsætning til hvad ABLV Bank har gjort gældende, ikke blot indholdet af den argumentation, som banken havde fremført i første instans, men begrundede forkastelsen af denne argumentation.

156 Selv hvis det lægges til grund, at ABLV Bank med sin argumentation har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i denne præmis 101 at fastslå, at årsagerne til, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, ikke udgør et forhold, der skal tages i betragtning med henblik på den undersøgelse, der er foreskrevet i denne forordnings artikel 18, stk. 4, må en sådan argumentation i øvrigt under alle omstændigheder forkastes som ugrundet. Domstolen har nemlig allerede fastslået, at en afviklingsordning er gyldigt vedtaget, når de betingelser, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 18, er opfyldt, uanset hvilke grunde der har ført til, at den

pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, García Fernández m.fl. mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-541/22 P, EU:C:2024:820, præmis 191).

157 Hvad for det andet angår ABLV Banks argumentation vedrørende bevisbyrden må det blot konstateres, at denne argumentation ikke er tilstrækkelig klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret, og at den derfor skal afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 45 og 46.

158 Hvad for det tredje angår ABLV Banks argumentation om, at en række af faktiske omstændigheder og beviselementer ikke blev taget i betragtning i tilstrækkelig grad, bemærkes det, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at tage stilling til bevismaterialet. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og beviser er ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet. En sådan urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 2.3.2021, Kommissionen mod Italien m.fl., C-425/19 P, EU:C:2021:154, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

159 Denne argumentation kan derfor kun tiltrædes, hvis det godtgøres, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt. ABLV Bank har imidlertid ikke påberåbt sig en sådan urigtig gengivelse, idet den i det væsentlige blot har anmodet om en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket ikke henhører under Domstolens kompetence i forbindelse med en appel.

160 Den nævnte argumentation skal derfor afvises, således som Afviklingsinstansen og ECB har gjort gældende.

161 For det fjerde skal ABLV Banks argumentation om den fejl, Retten angiveligt begik i den appellerede doms præmis 205, forkastes som ugrundet.

162 Det var således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 204 fastslog, at en retsakt ifølge fast retspraksis kun er behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet for at forfølge andre formål end dem, med henblik på hvilke den omhandlede kompetence er tillagt, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved EUF-traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (dom af 5.5.2015, Spanien mod Parlamentet og Rådet, C-146/13, EU:C:2015:298, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

163 Det ene forhold, at Afviklingsinstansen i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen vedrørende ABLV Bank delvist lagde retsakter vedtaget af ECB og af nationale myndigheder til grund, er derfor under alle omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at Afviklingsinstansen vedtog denne afgørelse med andre formål end dem, med henblik på hvilke den pågældende beføjelse er blevet tillagt, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved EUF-traktaten.

164 Det følger heraf, at det tredje anbringende skal forkastes, idet det delvist er ugrundet og delvist skal afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge de formalitetsindsigelser, som Afviklingsinstansen og ECB har fremsat vedrørende dette anbringende i dets helhed.

Det fjerde anbringende

– *Parternes argumenter*

165 Med det fjerde anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at Retten begik en række fejl, da den undersøgte, om annullationssøgsmålet med hensyn til afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg kunne antages til realitetsbehandling.

166 For det første begik Retten en fejl ved at fastslå, at det kun er de omtvistede afgørelsers ordlyd, der er relevant, og at denne tekst ikke skal fortolkes i overensstemmelse med de offentlige meddelelser, som afgørelsernes ophavsmand udsendte.

167 Retten sidestillede således med urette begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF med et konkret materielt dokument, selv om dette begreb vedrører de anfægtede afgørelsers indhold, og et materielt dokument kun udgør et bevis i denne henseende på lige fod med mundtlige udtalelser. Rettens fortolkning har uacceptable konsekvenser og skader retsstatsprincippet.

168 For det andet foretog Retten en urigtig gengivelse af de omtvistede afgørelsers ordlyd, idet den fandt, at de ikke pålagde likvidation af de pågældende enheder. Den valgte formulering i disse afgørelsers tekst efterlod ingen tvivl om, at ABLV Bank og ABLV Bank Luxembourg skulle likvideres, for så vidt som den pålagde de nationale afviklingsmyndigheder at gennemføre de nævnte afgørelser i overensstemmelse med de deri anførte betragtninger. Desuden er det uden betydning, om der var blevet truffet afgørelse om en bestemt likvidationsmetode, eller om afgørelsen herom var en direkte følge af indledningen af en likvidationsprocedure.

169 ABLV Bank har for det tredje anført, at Retten ikke drog konsekvenserne af sin konstatering af, at en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning er en anfægtelig retsakt. ABLV Bank har under henvisning til Afviklingsinstansens afviklingsafgørelser over for andre enheder gjort gældende, at sådanne afgørelser ændrer retsstillingen for aktionærerne i den enhed, der er berørt af en sådan ordning. Ifølge ABLV Bank gælder dette også med hensyn til en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsordning.

170 ABLV Bank har for det fjerde gjort gældende, at Retten med urette ikke fastslog, at en afgørelse om inddragelse af et kreditinstituts tilladelse har mere konkrete konsekvenser, for så vidt som den forhindrer dette kreditinstitut i at udøve regulerede indlåns- og udlånsaktiviteter.

171 Afviklingsinstansen og ECB har gjort gældende, at det fjerde anbringende skal forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

172 Det bemærkes, at Retten i forbindelse med undersøgelsen af, om ABLV Banks søgsmål til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg kunne antages til realitetsbehandling – efter at den i den appellerede doms præmis 41 havde fastslået, at denne afgørelse fastsætter, at der ikke vil

blive vedtaget nogen afviklingsordning over for ABLV Bank Luxembourg – i samme doms præmis 42 fastslog, at den nævnte afgørelse ikke havde umiddelbar indvirkning på retsstillingen for ABLV Bank Luxembourgs aktionærer, såsom ABLV Bank.

173 Henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 112-116 skal ABLV Banks argumentation om en urigtig gengivelse af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg og om fejl ved fastlæggelsen af dens retsvirkninger forkastes som ugrundet med samme begrundelse.

174 Det samme gør sig gældende for så vidt angår ABLV Banks argument om en analogi med afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen i forhold til andre enheder, eftersom sådanne afgørelser er uden relevans med henblik på at fastlægge virkningerne af afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg.

175 I øvrigt er ABLV Banks argumentation rettet mod Rettens undersøgelse af, om bankens søgsmål kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som denne argumentation er rettet mod afgørelsen vedrørende ABLV Bank Luxembourg, ikke tilstrækkeligt klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol af den appellerede dom, hvorfor denne argumentation skal afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 45 og 46.

176 Det følger heraf, at det fjerde anbringende delvist skal forkastes som ugrundet, delvist skal afvises.

177 På grundlag af samtlige ovenstående betragtninger må appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

178 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.

179 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

180 Da Afviklingsinstansen og ECB har nedlagt påstand om, at ABLV Bank tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale de af Afviklingsinstansen og ECB afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **ABLV Bank AS, under likvidation, bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) og Den Europæiske Investeringsbank (ECB) afholdte omkostninger.**

Underskrifter